

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2018. június 3.
Úrnapja

Átváltoztatott kenyér

A mai ünnep evangéliumában az Utolsó vacsorán történekről halottunk, amikor Jézus a kenyeret saját testeként adta apostolainak, majd pedig a bort saját véreként adta nekik megahagyván, hogy cselekedetét az ő emlékezetére ismételjék meg.

Az Egyház az Úr kívánságának a szentmisében tesz eleget, amikor a felszentelt pap Krisztus személyében és az Egyház nevében átváltoztatja a kenyeret és a bort az Úr Jézus testévé és vérévé. A szentmise lényegét sajnos még a felnőtt hívők közül is sokan félreértik, amikor azt gondolják, hogy a mise az utolsó vacsora megjelenítése, annak megisméltése, amit Krisztus ezen az apostolaival elköltött étkezésen tett. Valójában a szentmise Jézus keresztáldozatának a megjelenítése, hiszen a mi Urunk a kereszten adta oda visszavonhatatlanul önmagát Istennek és nekünk. Felajánlása ebben az értelemben Istennek értünk bemutatott áldozat volt. A szentmisében tehát mindenekelőtt Krisztus keresztáldozatára emlékezünk, valamint az ő feltámadására is, amely annak jele, hogy az Atya elfogadta az ő

áldozatát. Ha ezen a gondolatmeneten továbbhaladunk, rögtön megértjük, hogy a szentmisén való részvételünk akkor teljes, ha nem csupán emlékezésnek és ünneplésnek tartjuk azt, hanem Krisztus áldozatához odatesszük a mi áldozatunkat is, azaz felajánljuk önmagunkat Istennek. A szentmise ugyanis nem csupán a miséző pap áldozata, hanem minden hívő áldozata is, hiszen a pap mind a maga, mind a résztvevők nevében mutatja be ezt az áldozatot.

Ma, Úrnapján, az Oltáriszentséget ünnepeľjük, azaz azt a szentséget, amely révén az Istennel való életünk állandóan megújul. A keresztségben Isten magához ölel minket és ez folytatódik valahányszor szentáldozáshoz járunk. Az áldozás esetében ugyanis egyrészt mi vesszük magunkhoz Krisztus testét, másrészt ő is magához vesz, magához ölel, magához emel minket.

Ha egy kicsit is belelátunk az Egyház életének mélységébe és titkába, akkor felfedezhetjük, hogy az Egyház közössége mindig a Krisztus testével való egységből és a Krisztus testével való táplálkozásból meríti az erőt ahhoz, hogy az Úrtól kapott küldetését teljesíteni tudja a világban.

Hálaadás

Az Istennek való hálaadás első helyen legyen az életünkben!

Minden szentmise hálaadás. Illő, hogy legalább vasárnaponként részt vegyünk ezen a közös hálaadáson. Aki ezt nem tartja fontosnak, az hálátlanak mutatkozik Isten iránt, mintha semmit sem köszönhetne Istennek.

A hálaadásra nem egy írott törvény, nem egy parancs biztat minket. Nem azért veszünk részt a szentmisén, mert a tízparancsolat harmadik törvénye ezt mondja: Az Úr napját szenteld meg!

A hála érzése fel kell, hogy ébredjen a szívünkben e parancs nélkül is! Ne maradjunk hálátlanok! Isten elfogadja a hálaadásként felajánlott áldozatunkat.

Titokzatos kenyér

Uram, Jézus Krisztus! Hiszem, hogy valóságosan jelen vagy az Oltáriszentségben.

E titokzatos kenyér a te áldozatodat teszi jelenvalóvá, hogy lelkünk tápláléka légy. Él bennünk Szent Tested által, hogy életünket a te szolgálatodra szenteljük.

Valahányszor elindulunk a templomba, a szentmisére felébresztem szívemben az irántad való szeretetet és hálát. Azzal a szándékkal veszek magamhoz az Oltáriszentségben, hogy megerősítem szeretetemet. A veled való egységből és a szent testeddel való táplálkozásból erőt merítek mindennapi feladataimhoz és a bűn elleni küzdelemhez. Köszönöm, Uram, hogy jelenléteddel megerősítesz!

Úrnapja

Kív 24,3-8
Zsid 9,11-15
Mk 14,12-16.22-26

Hétfő

2Pét 1,2-7
Mk 12,1-12

Kedd

2Pét 3,12-15a.17-18
Mk 12,13-17

Szerda

2Tim 1,1-3.6-12
Mk 12,18-27

Csütörtök

2Tim 2,8-15
Mk 12,28b-34

Péntek, Jézus szent szíve

Oz 11,1.3-4.8c-9
Ef 3,8-12.14-19
Jn 19,31-37

Szombat, Szűz Mária szíve

Lk 2,41-51a
Lk 2,41-51a

Évközi 10. vasárnap

Ter 3,9-15
2Kor 4,13-5,1
Mk 3,20-35